

Sygn. akt III A Ua 1748/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 marca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Kazimierz Josiak
Sędziowie:	SSA Jarosław Błaszczak (spr.) SSA Elżbieta Kunecka
Protokolant:	Adrianna Szymanowska

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku I. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o wysokość zaległości z tytułu nieopłaconych składek

na skutek apelacji I. F.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

we Wrocławiu

z dnia 16 września 2011 r. sygn. akt IX U 922/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych we W., decyzją z 16 czerwca 2011 r. określił zaległości składkowe wnioskodawczynie I. F. na 26.397,46 zł za okresy:

- na ubezpieczenie społeczne od lutego do października 2002 r. oraz od grudnia 2002 r. do grudnia 2004 r.;
- na ubezpieczenie zdrowotne za okres od sierpnia 2002 r. do marca 2003 r., maj 2003 r., wrzesień 2003 r., od stycznia do lutego 2004 r., od maja do września 2004 r. i grudzień 2004 r.

Sąd ustalił, że wnioskodawczynie I. F. decyzją z 29 lipca 2009 r. objęta została ubezpieczeniem z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej za okres od 5 listopada 1999 r. do 31 maja 2008 r. i od 8 kwietnia 2009 r. Odwołanie

wnioskodawczyni od tej decyzji zostało oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 27 stycznia 2010 r., sygn. akt. IX U 2135/09.

Decyzją z 25 stycznia 2011 r. ZUS odmówił wnioskodawczyni dokonania zwrotu nienależnie opłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, Fundusz Pracy i ubezpieczenie zdrowotne, gdyż nadpłatę zaliczono na poczet zaległości. Decyzja uprawomocniła się.

Decyzją z 11 lipca 2011 r. odmówiono wnioskodawczyni umorzenia odsetek.

Decyzją z 2 marca 2011 r. organ rentowy ustalił na dzień wydania decyzji zaległości wnioskodawczyni z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne w łącznej kwocie 13.263,95 zł bez należnych odsetek.

Na rozprawie 16 września 2011 r. pełnomocnik wnioskodawczyni uznał roszczenie co do kwoty 13.263,95 zł, wnosząc o nieobciążanie wnioskodawczyni odsetkami i odliczenie nadpłaty.

Na podstawie pisma ZUS-u z 6 września 2011 r. Sąd ustalił, że wpłaty dokonywane przez wnioskodawczynię zostały zaliczone na zaległości za okres od kwietnia 2002 r., o czym wnioskodawczyni została poinformowana pismem z 13 kwietnia 2011 r. Na koncie wnioskodawczyni nie zidentyfikowano wpłaty na kwotę 5.260,66 zł oraz 399,27 zł, a wnioskodawczyni nie wskazała szczegółowych danych pozwalających na zidentyfikowanie przedmiotowych wpłat.

Na dzień 2 września 2011 r. za okres od 5 listopada 1999 r. do 12 sierpnia 2011 r. na koncie wnioskodawczyni zaewidencjonowano: należność z tytułu składek na 86.333,90 zł, dokonane wpłaty na 76.932,74 zł, pobrane odsetki na 3.949,30 zł, koszty upomnienia na 149,60 zł.

Aktualnie konto wnioskodawczyni wykazuje zadłużenie za okres od lutego 2002 r. do grudnia 2004 r. bez należnych odsetek.

- na ubezpieczenie społeczne z tytułu składek 10.891,77 zł;
- z tytułu kosztów egzekucyjnych 1.267,20 zł;
- z tytułu kosztów upomnienia 8,80 zł;
- na ubezpieczenie zdrowotne z tytułu składek 1.859,84 zł;
- z tytułu kosztów egzaminacyjnych 216,70 zł;
- na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z tytułu składek 748,45 zł;
- z tytułu kosztów egzekucyjnych 85,70 zł.

W okresie objętym zaskarżoną decyzją wnioskodawczyni prowadziła działalność gospodarczą i z tego tytułu podlegała ubezpieczeniu społecznemu i zdrowotnemu. W tym okresie składki opłacała nieregularnie bądź w niepełnej wysokości i w związku z tym powstały zaległości, których wyrównanie jest obowiązkiem wnioskodawczyni.

W toku postępowania wnioskodawczyni nie przedstawiła żadnych dowodów mogących świadczyć, że istnieje nadpłata, która mogłaby być zaliczona na poczet zaległości składkowych.

Wysokości zaległości wobec ZUS-u wnioskodawczyni nie kwestionuje, wnosi jedynie o zaliczenie nadpłaconych na jej rzecz składek przez firmę (...), co nie znalazło potwierdzenia w przeprowadzonym postępowaniu ani dokumentach ZUS-u.

W tym stanie faktycznym Sąd uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd wskazał, że zgodnie z art. 6 ust. 5 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowym podlegają osoby, które na terenie Rzeczypospolitej Polskiej prowadzą pozarolniczą

działalność gospodarczą. Od nieopłaconych w terminie składek należne są od płatnika składek odsetki za zwłokę (art. 23 cyt. ustawy), a w razie nieopłacenia składek lub opłacenia ich w zaniżonej wysokości Zakład może wymierzyć opłatę dodatkową. Zgodnie zaś z art. 26 cytowanej ustawy ma prawo wystąpienia z wnioskiem o założenie księgi wieczystej.

Zaskarżona decyzja dotyczy jednakże jedynie wysokości zaległości składkowych z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej i tylko w tym zakresie Sąd ją rozpoznał. Przeprowadzone postępowanie nie dało podstaw do kwestionowania wysokości zaległości składkowych, a dołączone decyzje ZUS-u obejmują wnioskodawczynię w okresie od 5 listopada 1999 r. do 31 maja 2008 r. i od 8 kwietnia 2009 r. obowiązkowym ubezpieczeniem z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.

Brak jest decyzji o objęciu wnioskodawczyni ubezpieczeniem pracowniczym z tytułu zatrudnienia w (...), jak również brak jest na koncie wnioskodawczyni zidentyfikowanych wpłat na kwotę 5.260,66 zł i 399,27 zł, których zaliczenia domaga się wnioskodawczyni. Skoro zatem wnioskodawczyni, prowadząc działalność gospodarczą, nie uiszczala w terminie składek lub uiszczala je w zaniżonej wysokości, winna zaległości wyrównać wraz z ustawowymi odsetkami.

Apelację wywiodła wnioskodawczyni, zaskarżając wyrok w całości. Orzeczeniu zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych sprawy, dotyczący rzekomego niepozostawiania wnioskodawczyni w zatrudnieniu w firmie (...) oraz braku na koncie wnioskodawczyni zidentyfikowanych wpłat na łączną kwotę 5.659,93 zł. Wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji organu rentowego oraz o przekazanie sprawy bezpośrednio organowi rentowemu do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu zarzutów apelująca zarzuciła, że w toku procesu nie ustalono właściwie stanu faktycznego sprawy, nie prowadzono dowodów na okoliczność dokonanych wpłat, ich wysokości i terminów zapłaty. Nie przesłuchano właściciela firmy (...), poprzestając na oświadczeniu organu rentowego, że nie wydał stosownej decyzji o objęciu wnioskodawczyni ubezpieczeniem społecznym. Nie badano czy firma ta odprowadzała składki na ubezpieczenie społeczne za wnioskodawczynię, w jakiej wysokości i terminach. Wnioskodawczyni wskazała, że składki takie były odprowadzane.

Ubezpieczona twierdziła, że organ rentowy nie uwzględnił podanej wyżej łącznej kwoty nadpłaty, w związku z czym zaległość winna być mniejsza o tę kwotę.

Jednocześnie podkreśliła, że ZUS wydał decyzję, na mocy której wskazał wnioskodawczyni, że jest podwójnie ubezpieczona: raz w firmie (...) a raz w swojej firmie, tj. (...) (decyzja ZUS w aktach sprawy).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wbrew zarzutom podnoszonym w apelacji Sąd Okręgowy przeprowadził właściwe postępowanie dowodowe w sprawie i na jego podstawie ustalił prawidłowy stan faktyczny, a nadto zastosował właściwe przepisy prawne, które przytoczył i przeanalizował w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Wobec tego brak jest podstaw do przyjęcia, że Sąd I instancji przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy naruszył przepis art. 233 § 1 k.p.c.

Bezsporne w sprawie było, że apelująca decyzją z 29 lipca 2009 r. objęta została ubezpieczeniami z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej za okres od 5 listopada 1999 r. do 31 maja 2008 r. i od 8 kwietnia 2009 r. Odwołanie wnioskodawczyni od tej decyzji zostało oddalone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 27 stycznia 2010 r., sygn. akt. IX U 2135/09. Mając na względzie wspomniane okoliczności należy wskazać, że obecna decyzja, od której odwołuje się wnioskodawczyni jest tylko konsekwencją prawomocnej decyzji ZUS-u z 29 lipca 2009 r.

Słusznie przyjął Sąd Okręgowy, że podstawa wymiaru składek w stosunku do wnioskodawczyni, jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą, została określona w sposób prawidłowy na podstawie:

- art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2009.205.1585 j.t.), jeśli chodzi o składki na ubezpieczenia społeczne;
- art. 8 pkt 1c ustawy z dnia 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (Dz.U.1997.28.153), art. 9 ust. 1 pkt 1c ustawy z dnia 23 stycznia 2003 r. o powszechnym ubezpieczeniu w Narodowym Funduszu Zdrowia (Dz.U.2003.45.391), art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U.2004.210.2135), gdy chodzi o ubezpieczenie zdrowotne;
- art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (Dz.U.2003.58.514 j.t.), art. 104 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U.2004.99.1001) w przypadku składki na Funduszu Pracy;
- art. 17 ust. 1 i art. 18 ustawy z 29 grudnia 1993 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz.U.2002.9.85 j.t.) w przypadku składki na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Ubezpieczona w okresie zatrudnienia w spółce (...) od 1 czerwca 2008 r. do 7 kwietnia 2009 r. podlegała ubezpieczeniom pracowniczym, a nie z tytułu prowadzonej działalności.

W toku postępowania organ rentowy w piśmie z 6 czerwca 2011 r. wraz z załącznikami przedstawił szczegółowo proces narastania zaległości składkowych wnioskodawczyni, jednocześnie przedstawiając sposób zaliczania poszczególnych składek na FUS z tytułu zatrudnienia z okresu od czerwca 2008 r. do marca 2009 r. na poczet zaległości składkowych istniejących od kwietnia 2002 r., o czym wnioskodawczyni została poinformowana pismem z 13 kwietnia 2011 r. Reasumując w toku postępowania sądowego I. F. nie przedstawiła dowodów na istnienie mniejszych zaległości składkowych, niż to wynika z zaskarżonej decyzji.

Apelacja wnioskodawczyni podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 kpc.

R.S.